

“Σε συνθήκες πολιτικής κρίσης η καλύτερη άμυνα της αστικής δημοκρατίας είναι η αυτοκατάργησή της.”

Γεράσιμος Λυκιαρδόπουλος

Στις μέρες μας, η πολιτική διαχείριση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ύστερα από περίπου 2,5 χρόνια στην θέση της διακυβέρνησης, συνεχίζει να στρώνει το έδαφος για το βάθεμα των όρων εκμετάλλευσης και καταπίεσης και οξύνει την επίθεση της σε ακόμα πιο διευρυμένα τμήματα του πληθυσμού. Αφού πρώτα καλλιέργησε ψεύτικες ελπίδες περί εξωραϊσμού του συστήματος μέσω της ανάληψης κυβερνητικού ρόλου και συνέβαλε καθοριστικά στην αποδυνάμωση των κοινωνικών και ταξικών κινημάτων που είχαν αναπτυχθεί όλο το προηγούμενο διάστημα, υιοθέτησε στη συνέχεια την ίδια νεοφιλελεύθερη ατζέντα με τους προκατόχους της, πλήρως ευθυγραμμισμένη με τις επιταγές και τα αντικοινωνικά σχέδια των ντόπιων και διεθνών ελίτ, επιχειρώντας παράλληλα να δώσει παράταση ζωής στο ήδη χρεοκοπημένο πολιτικό και οικονομικό σύστημα μέσω της διαμόρφωσης συνθηκών κοινωνικής ειρήνης, εθνικής συμφιλίωσης και διαταξικής συνεργασίας. Οι διαχειριστικές αυταπάτες που καλλιεργήθηκαν συστηματικά όλο το διάστημα πριν την εκλογή της, δεν αποσκοπούσαν στην καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης του πληθυσμού, όσο κι αν διατείνονται για αυτό οι εκφραστές τους. Εκείνο στο οποίο στόχευαν -και εν μέρει πέτυχαν- ήταν η διαμόρφωση συνθηκών συναίνεσης και αφομοίωσης για την αναίμακτη επιβολή των όρων της νέας καπιταλιστικής επίθεσης. Μιας επίθεσης που είναι ήδη σε εξέλιξη μέσω της επιβολής καινούργιων αντικοινωνικών-αντεργατικών μέτρων που υποβαθμίζουν ολόένα και περισσότερο τη ζωή και συμβάλλουν τα μέγιστα στην περαιτέρω φτωχοποίηση και εξαθλίωση του πληθυσμού.

Η αποκάλυψη του πραγματικού προσώπου της «κυβερνώσας αριστεράς» από τους πρώτους κιόλας μήνες της διακυβέρνησής της, την έφερε αντιμέτωπη με το κοινωνικό και ταξικό κίνημα που -έστω και απονευρωμένο- προσπάθησε να βάλει φραγμό με όλες του τις δυνάμεις στην συνέχιση και στην ένταση των πολιτικών φτωχοποίησης και εξαθλίωσης της κοινωνίας, καθώς και στη λεηλασία του φυσικού κόσμου και του κοινωνικού πλούτου. Με δεδομένο τον γενικευμένο κατεξευτελισμό της και με τη διαρκή απώλεια της συναίνεσης της κοινωνικής βάσης, δεν έχει άλλη επιλογή από τη στοχοποίηση, τη συκοφάντηση και την καταστολή των εστιών της κοινωνικής, ταξικής και πολιτικής αντίστασης προκειμένου να συνεχίσει ανεμπόδιστα το έργο της.

Για την εξασφάλιση της ολοκληρωτικής επιβολής του καθεστώτος και την απρόσκοπτη εξυπηρέτηση των συμφερόντων των κυρίαρχων οικονομικών και πολιτικών ελίτ, όλα τα μέσα μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε ακόμη πιο οξυμένη μορφή και με ακόμη μεγαλύτερη ένταση. Έτσι, αυτή η επιβολή περνάει μέσα από την ολοκληρωτική εξόντωση όσων αγωνίζονται εναντίον της, μέσα από την παραδειγματική τιμωρία όσων σηκώνουν το κεφάλι για να αντισταθούν ή έχουν κάθε λόγο να το κάνουν, μέσα από την ωμή και απροκάλυπτη καταστολή όσων αρνούνται να αποδεχτούν τη διάλυση της ζωής τους, μέσα από τον κρατικό ρεβανσισμό και την υλική-ηθική εξόντωση (επιβολή του καθεστώτος εξαίρεσης) όσων έχουν βρεθεί στα χέρια του κράτους για τη δράση τους.

«Στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό που επιβάλλεται με κάθε μέσο από το κράτος και τα αφεντικά, το ζήτημα της ασφάλειας αποκτά έναν πρωταγωνιστικό ρόλο. Οι εξουσιαστές οχυρώνονται πίσω από διακρατικές συμφωνίες και συμμαχίες αστυνομικού-στρατιωτικού χαρακτήρα προκειμένου να περιφρουρήσουν τα σχέδιά τους για την παγκοσμιοποίηση της κυριαρχίας. Ας σημειωθεί ότι με τον επικείμενο Τρομονόμο το κράτος διακηρύσσει και επίσημα πως βρίσκεται σε «Κατάσταση Εκτάκτου Ανάγκης», εν όψει των νέων κοινωνικών εκρήξεων που αναμένεται να προκαλέσει η πορεία ολοκληρωτισμού της κυριαρχίας, και για αυτό επιχειρεί να θέσει σε καθεστώς μαζικής ομηρίας όσους επιλέγουν το δρόμο του αγώνα». (Αναρχικό Δελτίο Αντιπληροφόρησης και Δράσης, νο 8, Οκτώβρης 2000)

Η σημερινή πολιτική διαχείριση, ιδιαίτερα τους τελευταίους μήνες που οι κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις οξύνονται, αλλά και από νωρίτερα, ανασύρει και βάζει σε εφαρμογή την «αριστερή» εκδοχή του δόγματος νόμος και τάξη. Η εκκένωση της κατάληψης Πρυτανείας που πραγματοποιούνταν σε ένδειξη αλληλεγγύης με την απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων, η εκδικητική άρνηση χορηγήσης των αδειών που δικαιούνται εδώ και καιρό οι πολιτικοί κρατούμενοι (Κουφοντίνας, Γουρνάς, κ.α), η ποινικοποίηση των φιλικών και συγγενικών σχέσεων με αυτούς, η επίθεση σε οποιαδήποτε μορφή συνδικαλισμού (διώξεις μελών του Σωματείου Σερβιτόρων Μαγείρων, στοχοποίηση εργαζομένων στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, εκδικητικές απολύσεις εργαζομένων για τη δράση τους, κ.α.), οι διώξεις και οι εισβολές σε σπίτια αγωνιστών ενάντια στους πλειστηριασμούς, οι δίκες ολόκληρων χωριών και η μετατροπή τους σε «τρομοκρατικές» οργανώσεις, οι αναίτιες προσαγωγές και συλλήψεις αγωνιστών,

τα στημένα κατηγορητήρια και οι πολιτικές σκευωρίες, οι εξοντωτικές ποινές (καταδίκη του 77χρονου αγωνιστή από τη Μεγάλη Παναγιά Χαλκιδικής, η καταδίκη του Μάριου Σεισίδη σε 36 χρόνια φυλάκισης, η καταδίκη του Φοίβου Χαρίση χωρίς στοιχεία και η άρνηση για χορήγηση άδειας κ.α), είναι μερικά από τα γεγονότα που δημιουργούν τον κατασταλτικό λαβύρινθο και το κατασταλτικό οπλοστάσιο που χτίζει σιγά σιγά η σημερινή κυβέρνηση σε συνεργασία με τις δικαστικές αρχές και την αντιτρομοκρατική υπηρεσία.

Ανάμεσα σε όλα τα παραπάνω, κεντρικό ρόλο στην «αντιτρομοκρατική» και κατασταλτική εκστρατεία της κυβέρνησης κατέχουν οι καταλήψεις και οι χώροι αγώνα. Πιάνοντας το νήμα από εκεί που το είχε αφήσει το καλοκαίρι του 2016 με τις εκκενώσεις των καταλήψεων στέγης μεταναστών και προσφύγων στη Θεσσαλονίκη έπειτα από τις κινητοποιήσεις στο πλαίσιο του No Border, εκκελώνει την κατάληψη Villa Ζωγράφου και την κατάληψη στέγασης προσφύγων στην οδό Αλκιβιάδου στην Αθήνα. Έπειτα, σύσσωμη η κυβέρνηση και τα μιντιακά παπαγαλάκια της αρχίζουν μια εκστρατεία βγαλμένη «από τα παλιά» χαρακτηρίζοντας τις εναπομείνασες καταλήψεις ως εστίες ανομίας, ενώ εξέχουσα θέση στα δημοσιεύματα των εφημερίδων και στα κελεύσματα για καταστολή έχει η κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, η οποία από το 1988 βρίσκεται στο δρόμο της κοινωνικής αυτοοργάνωσης, της ταξικής αλληλεγγύης και της μαχητικής αντίστασης. Παράλληλα, η κατάληψη Στρούγγα στη Νέα Φιλαδέλφεια βρίσκεται όμηρος του μισθοφορικού στρατού του μεγαλοεπιχειρηματία Μελισσανίδη, ο οποίος διεξάγει μια επιχείρηση αποικιοποίησης της περιοχής με στόχο την άνευ όρων εκχώρηση του γηπέδου της ΑΕΚ και του Άλσους σε αυτόν προς ικανοποίηση των κερδοσκοπικών του συμφερόντων (με την υποστήριξη της κυβέρνησης και την προστασία της αστυνομίας). Την ίδια ώρα, στα μίντια εξέχοντα ρόλο κατέχει η συκοφάντηση του αγώνα ενάντια στις ναρκομαφίες και τον κοινωνικό κανιβαλισμό στα Εξάρχεια, γεγονός που προλειαίνει την κατασταλτική επίθεση σε μια περιοχή που αποτελεί διαρκές αγκάθι για το καθεστώς για περισσότερες από τέσσερις δεκαετίες.

Η υπόθεση η οποία συμπυκνώνει την κυρίαρχη πολιτική στρατηγική σήμερα και καταδεικνύει με τον πιο ωμό και ξεκάθαρο τρόπο την εκδικητικότητα και τις μεθοδεύσεις του κράτους ενάντια στους πολιτικούς του αντιπάλους, καθώς και τη διαμόρφωση του ειδικού καθεστώτος εξαίρεσης για αυτούς, είναι η υπόθεση του αναρχικού κομμουνιστή Τάσου Θεοφίλου.

Το καλοκαίρι του 2012 στην Πάρο, πραγματοποιείται ληστεία σε υποκατάστημα

της alphabank κατά τη διάρκεια της οποίας τραυματίζεται θανάσιμα ένας οδηγός ταξί που επιχείρησε να αποτρέψει τη φυγή των ληστών. Λίγες μέρες αργότερα, συλλαμβάνεται ο Τάσος Θεοφίλου στην Αθήνα με κύριες κατηγορίες την ανθρωποκτονία, τη συμμετοχή σε ληστεία και τη συμμετοχή στην οργάνωση Συνωμοσία των Πυρήνων της Φωτιάς. Κατηγορίες που από την πρώτη στιγμή αρνείται. Το μοναδικό στοιχείο που οδήγησε στη σύλληψη του Θεοφίλου σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική υπηρεσία ήταν ένα «ανώνυμο τηλεφώνημα» στη ΓΑΔΑ που τον υπέδειξε ως τον δράστη της ληστείας. Η καταδίκη του Τάσου Θεοφίλου (κανένας μάρτυρας δε τον αναγνώρισε ούτε στην πρώτη δίκη, ούτε κατά τη διάρκεια του εφετείου -αναμένεται η απόφαση για αυτό-) στηρίχθηκε σε δείγμα DNA που βρέθηκε σε ένα καπέλο το οποίο υποτίθεται ότι φορούσε ο ληστής. Ωστόσο, το καπέλο που παρουσιάστηκε στη δίκη είχε εντοπιστεί εκ των υστέρων, δεν περιλήφθηκε στην επιτόπου φωτογράφιση των πειστηρίων, δεν εγγράφηκε στην έκθεση κατάσχεσης ούτε αναγνωρίστηκε από τους μάρτυρες.

Χαρακτηριστική επίσης είναι η περίπτωση της Ηριάννας Β. Λ. που πρόσφατα της επιβλήθηκε ποινή 13 ετών κάθειρξης για την προσωπική της σχέση με κατηγορούμενο για συμμετοχή στην οργάνωση «Πυρήνες της Φωτιάς» και μάλιστα παρότι εκείνος αθώωθηκε! Η Ηριάννα Β.Λ. βρέθηκε στο σπίτι του τότε κατηγορούμενου το 2011, ωστόσο η δίωξή της ξεκίνησε πολύ αργότερα, το 2013, όταν βρέθηκε μερικό δείγμα DNA σε επιβαρυντικό στοιχείο. Με βάση αυτό το μερικό δείγμα, και χωρίς καμία μαρτυρία ή κανένα άλλο στοιχείο από τις έρευνες που έγιναν, το δικαστήριο την καταδίκασε την 1η Ιουνίου.

Από τα παραπάνω, είναι ολοφάνερο ότι οι καταδίκες χωρίς στοιχεία (ή με μοναδικό στοιχείο την χρήση του DNA) και οι στημένες δίκες (υπόθεση Σίψα) δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά, αλλά αποτελούν βασικό στοιχείο της κυρίαρχης πολιτικής (με την αγαστή συνεργασία κράτους, μηχανισμών καταστολής και «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης) που έχει στόχο την διάχυση και την εδραίωση του φόβου στους από τα κάτω της κοινωνίας για να καταφέρει να ολοκληρώσει ανεμπόδιστα τις επιδιώξεις της.

“Η κατάσταση εξαίρεσης τείνει να γίνει ο κανόνας και το σύνολο σχεδόν της ανθρωπότητας ορίζεται ως επικίνδυνη τάξη.”

Βάλτερ Μπένγιαμιν

Ο «πόλεμος κατά της τρομοκρατίας» και η παραδειγματική τιμωρία των

αντιφρονούντων διέρχεται μέσα από την εδραίωση του σιδερένιου πλέγματος της καταστολής σε κάθε κοινωνικό πεδίο, με την ένταση του ελέγχου και της επιτήρησης στην κοινωνία, καθώς και με τη δημιουργία ειδικού καθεστώτος εξαίρεσης για τους πολιτικούς και κοινωνικούς αγωνιστές. Ενός καθεστώτος που χτίζεται μέσα από τις ειδικές νομοθεσίες των τρομονόμων ο οποίος επιβάλλει ειδικές δίκες, ειδικά κατηγορητήρια, στέρηση βασικών δικαιωμάτων, ειδικά κελιά και ειδική μεταχείριση, στέρηση αδειών κλπ. Η καταφανής απόδειξη της ειδικής μεταχείρισης που υπόκεινται οι πολιτικοί κρατούμενοι στις μέρες μας, είναι η στέρηση των αδειών τις οποίες δικαιούνται νόμιμα εδώ και χρόνια. Άδειες που απροκάλυπτα αρνείται η δικαιοσύνη, επικαλούμενη ότι δεν μετανιώνουν για τις πράξεις τους, ζητώντας ουσιαστικά δήλωση μετάνοιας και αποκήρυξη ιδεών, φέρνοντας μας στο μυαλό δίκες μετεμφυλιακής εποχής. Η αντιτρομοκρατική εκστρατεία συνεχίζεται σήμερα με το νέο σχέδιο νόμου που κατατέθηκε μέσα στην εβδομάδα (μετά από μία μέρα αποσύρθηκε λόγω ασαφειών) και προέβλεπε την ισχυροποίηση των νόμων 187 και 187Α περί εγκληματικής και τρομοκρατικής οργάνωσης, εισάγοντας μεταξύ άλλων και την έννοια της “διέγερσης σε τρομοκρατικές πράξεις” και την ποινικοποίηση της διοχέτευσης πληροφοριών και της εκπαίδευσης στη χρήση όπλων κλπ. Η πρώτη ρύθμιση ενδυναμώνει την ήδη υπάρχουσα περί “προτροπής και εγκωμιασμού τρομοκρατικών ενεργειών” που ποινικοποιεί ακόμα και την εκφορά λόγου. Ο συγκεκριμένος νόμος είχε αναθεωρηθεί την άνοιξη του 2015, ύστερα από τον αγώνα στον οποίο αιχμή του δόρατος ήταν η απεργία πείνας που έκαναν οι πολιτικοί κρατούμενοι τους πρώτους μήνες της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Ένας αγώνας που πλαισιώθηκε από την κίνηση αρκετών συντρόφων και συντροφισσών (οι οποίοι είχαν κατηγορηθεί με τον κουκουλονόμο σε διαφορετικές στιγμές του αγώνα) να προχωρήσουν σε δημόσια δήλωση ανυπακοής και άρνησης τήρησης των περιοριστικών όρων σαν μια χειρονομία συνδρομής στην ευρύτερη σύγκρουση με το τρομοκρατικό και κατασταλτικό καθεστώς. Ακόμα, σαν κίνηση αλληλεγγύης στην απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων είχε πραγματοποιηθεί κατάληψη της πρυτανείας, την οποία εκκένωσαν οι δυνάμεις καταστολής ύστερα από πολιτική απόφαση και εντολή του τότε υπουργού Δημόσιας Τάξης Γ. Πανούση και της κυβέρνησης.

Ο κόσμος της εξουσίας επιφυλάσσει περισσότερο έλεγχο, περισσότερη καταστολή, περισσότερη εκμετάλλευση και φόβο. Απέναντί του να ορθώσουμε τις κοινότητες του αγώνα, να οργανώσουμε τα κοινωνικά και ταξικά μέτωπα και την πολιτική μας παρουσία για την ανατροπή των σχεδιασμών των πολιτικών και οικονομικών

ελίτ.

Σε μια εποχή που η κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα επιχειρεί να διαλύσει τις ζωές των εργατών, των ανέργων, των φτωχών και πληβείων της κοινωνίας, σε μια εποχή που καμία κυβέρνηση, κόμμα, κοινοβούλιο και διαμεσολαβητικός μηχανισμός δεν μπορούν να υποσχεθούν παρά μόνο υποταγή και εξαθλίωση, θέλουμε και πρέπει να αναπτύξουμε σε κάθε κοινωνικό χώρο, στους χώρους εκμετάλλευσης, στις γειτονιές, στα σχολεία και τις σχολές, αυτοοργανωμένες δομές αγώνα και αλληλεγγύης.

Στην ανεπίστρεπτη σήψη του κρατικού και καπιταλιστικού κόσμου, τα αδιέξοδα, την πολιτική και αξιακή του χρεωκοπία να αντιπαραθέσουμε τις συλλογικές αντιστάσεις, τη χειραφέτηση των καταπιεσμένων, τη μοναδική ζωντανή κοινωνική προοπτική: Τον κόσμο της Αναρχίας και του Ελευθεριακού Κομμουνισμού.

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ, ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ/ΤΑΞΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ - ΑΜΕΣΗ ΧΟΡΗΓΗΣΗ ΑΔΕΙΩΝ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΕΝΟΥΣ

ΝΑ ΠΕΣΟΥΝ ΟΙ ΚΡΑΤΙΚΕΣ ΣΚΕΥΩΡΙΕΣ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΦΟΒΟ, ΤΗΝ ΥΠΟΤΑΓΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ... ΝΑ ΑΝΤΙΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

Αναρχική ομάδα «δυσήνιος ίππος» – μέλος της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

ipposd.wordpress.com